

Η Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Καρέα

[/ Ιερές Μονές](#)

Ἡ παλαιά Σταυροπηγιακή Μονή τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου, Καρέα, βρίσκεται στό βάθος μιᾶς πετρώδους ρεματιᾶς, σέ ἀπόσταση πεντακοσίων περίπου μέτρων ἀπό τόν τελευταῖο κατοικημένο χῶρο τοῦ ὁμωνύμου οἰκισμού, ὁ ὁποῖος κατά τά τελευταῖα χρόνια ἐπεκτείνεται συνεχῶς πρός τίς γειτονικές πλαγιές τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε βρίσκονταν τά ἀρχαῖα λατομεῖα, τά γνωστά ὡς λατομεῖα τοῦ «Καρᾶ».

Γιά τήν ἐπωνυμία «Καρέα» ἔχουν διατυπωθεῖ κατά καιροῦς διάφορες ἐρμηνεῖες, οἱ ὁποῖες σχετίζονται μέ τήν τοποθεσία, ἢ μέ τό πρόσωπο τοῦ τιμωμένου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἢ ἀκόμα καί μέ τό πρόσωπο τοῦ ἱδρυτῆ της. Καμία ὁμως ἀπό αὐτές τίς ἐρμηνεῖες δέν εἶναι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένη καί καμία δέν μπορεῖ νά γίνει ἀνεπιφύλακτα ἀποδεκτή.

Οἱ συνθῆκες καί ἡ χρονολογία ἱδρύσεως τῆς Μονῆς -ἡ ὁποία εἶναι ἀσφαλῶς γέννημα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν- δέν εἶναι γνωστές, ἐλλεῖπει γραπτῶν πηγῶν. Ἡ ἱδρυσή της ἀνάγεται πιθανότατα στά βυζαντινά χρόνια, ἂν καί εἰκάζεται βάσιμα ὅτι στόν χῶρο τοῦ Ναοῦ προϋπήρξε εἰδωλολατρικό ἱερό τοῦ Ἀπόλλωνα. Ἀργότερα -ἴσως ἀπό τόν Δ΄ μ.Χ. αἰῶνα- τό ἱερό τοῦτο μετατράπηκε σέ παλαιοχριστιανικό εὐκτήριο οἶκο, ὁ ὁποῖος μεταγενέστερα ἐξελίχθηκε οἰκοδομικά σέ Ναό, γιά νά καλύψει τίς λατρευτικές ἀνάγκες τῆς ἀνδρώας τότε μοναστικῆς

ἀδελφότητας.

Ἡ παλαιότερη γραπτή μνεία τῆς Μονῆς χρονολογεῖται στά 1575 μ.Χ. καί ἀφορᾷ μᾶλλον στήν ἀνακαίνιση τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει περισωθεῖ μέχρι σήμερα καί ἀποτελεῖ τό «Καθολικό» τῆς Μονῆς. Ἀπό τό παλαιό μοναστηριακό συγκρότημα διατηροῦνται σήμερα μόνο τό Καθολικό, τό μεγαλύτερο τμήμα τῆς διώροφης νοτιοανατολικῆς πτέρυγας τῶν κελιῶν καί ἓνα μικρό ἰσόγειο κτίσμα τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς.

Ὁ Ναός εἶναι ἀπλός, «σταυροειδῆς ἐγγεγραμμένος μετὰ τρούλλου», καί στηρίζεται σέ τέσσαρες κίονες (ἐλλαδικοῦ τύπου). Ἀπό αὐτούς, οἱ τρεῖς εἶναι μαρμάρινοι καί φέρουν ἀρχαῖα «κιονόκρανα μέ ἐπίθημα», ἐνῶ ὁ τέταρτος ἀντικαταστάθηκε μετέπειτα μέ κτιστό πεσσό. Ὑ

Από τίς τοιχογραφίες τοῦ Ναοῦ δέν διατηρεῖται τίποτε ἄλλο παρά μόνο ἓνα μικρό ὑπόλειμμα στήν ἱερή Πρόθεση, τό ὁποῖο βεβαιώνει τόν σύγχρονο προσκυνητή γιά τήν ὑπαρξη παλαιᾶς ἀγιογράφησης τοῦ Ναοῦ.

Στήν πρόσοψη τοῦ Ναοῦ βρίσκεται ἐντοιχισμένο ἓνα μικρό τμήμα θωρακίου, πάνω στό ὁποῖο ὑπάρχει ἀνάγλυφη παράσταση σταυροῦ καί ζώου πού τρέχει. Παρόμοιο τμήμα θωρακίου, μέ ἑλικοειδές κόσμημα καί ἄκανθα, εἶναι ἐντοιχισμένο στήν πρόσοψη τῶν κελιῶν, τά ὁποῖα ἔχουν διασωθεῖ νοτιοανατολικά τοῦ Ναοῦ.

Στό δάπεδο τοῦ Ναοῦ βρέθηκε, κατά τήν πρόσφατη ἀνακαίνισή του, τμήμα ἐπιτύμβιας πλάκας μέ ἐπιγραφή, ἡ ὁποία ἀρχικά θεωρήθηκε ὅτι κάλυπτε τόν τάφο κάποιας διακόνισσας πού ὀνομαζόταν Νεικανόρη, ἀλλά ὅταν ἀνασύρθηκε, δέν ἀποκάλυψε κανένα τάφο. Ἀπό τό γεγονός αὐτό εἰκάζεται ὅτι ἡ πλάκα αὕτη χρησιμοποιήθηκε ἀπλῶς γιά τή συμπλήρωση τῆς ἐπικάλυψης τοῦ δαπέδου τοῦ Ναοῦ. Ὑ

ἀνακαίνισή του καί περισυνελέγη εἴτε ἀπό τόν περικείμενο ὁ εἴτε μεταφέρθηκε ἀπό κάποιαν ἄλλη ἀντίστοιχη κατασκευή.

Ἐπάνω ἀπό τή θύρα τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ, ὑπάρχει μέχρι

σήμερα ἐντοιχισμένος ἀνάγλυφος ἀναθηματικός Σταυρός, πού χρονολογεῖται ἀπό τό ἔτος 1769 μ. Χ. καί ὁ ὁποῖος φέρει τήν ἐπιγραφή: «ὁ μὲν θεῖος οὗτος σταυρὸς εἰς τὸν τεκεῖ πρὸ καιροῦ ἐέρισκόμενος, ὁ διὰ χάριτος ἱατρὸς ἀπὸ τοὺς Σεχάδες,

ἀγοράσας τοῦτον, ἀνέθηκε τῇ Μονῇ ταύτῃ 1769».

Κατά τόν ΙΖ΄ αἰώνα στή Μονή Καρέα μόναζε ὁ ἱατροφιλόσοφος Πέτρος Παπασταμάτης (Πετράκης) ἀπό τή Δημητσάνα, ὁ ὁποῖος κατά τή μοναχική κουρά του ὀνομάστηκε Παρθένιος μοναχός (1686 μ.Χ.). Ὁ μοναχός Παρθένιος ἀνακαίνισε, περί τό 1673 μ.Χ., τή Μονή Ἀσωμάτων Ταξιαρχῶν, τήν ἐπονομαζομένη «Πετράκη», πού μέχρι τότε ἦταν μετόχι τῆς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Καρέα καί ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἀπό τό ὄνομα τοῦ ἀνακαινιστή ἐκείνου προσέλαβε τήν ἐπωνυμία της. '

Από τό 1796 μ.Χ. (ἴσως ἀκόμα καί ἀπό τό 1777 μ.Χ. σύμφωνα μέ σιγίλιο τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου), ἡ Μονή Καρέα ἐρημώθηκε καί παρήκμασε. Οἱ μοναχοί της -ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἓνα ἄλλο Πατριαρχικό σιγίλιο τοῦ Πατριάρχου Γερασίμου τοῦ Γ΄ πού χρονολογεῖται ἀπό τό 1796 μ.Χ. - «διὰ τὸ αὐχμῶδες καὶ δύσβατον καὶ στενωπὸν τοῦ τόπου καὶ ἄλλας ἐπισυμβάσας περιπετείας καὶ κινδύνους... κατιδόντες τὴν ἐπικειμένην αὐτοῖς ὁδύνην καὶ δυσχέρειαν τῆς ἀποκομίσεως ἐκεῖ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων καὶ ὅτι δεινῶς ἔχουσιν κατοικεῖν ἐκεῖ, ἀπεφάσισαν, μετὰ τοῦ διαπιστεύοντος αὐτῶν ἡγουμένου Ἀνθίμου, φροντίσαι τῆς διασώσεως αὐτῶν, ὅστις κατανοήσας τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον... τοὺς μοναχοὺς σπεύδοντας διασπαρῆναι, συνήγαγεν καὶ παραλαβὼν κατῆλθεν εἰς τὸ τότε μετόχιον τῶν Ἀσωμάτων...μονάσαντες ἐκεῖ τοῦ λοιποῦ, ὡς μὴ δυνάμενοι ὑπομεῖναι τὰς ἐκεῖ δυσχερείας καὶ ἐπηρείας».

Τό Μετόχι τῶν Ἀσωμάτων βρισκόταν πλησιέστερα στήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, εἶχε μεγαλύτερη εὐρυχωρία γιὰ ἐγκαταστάσεις καί παράλληλα προσέφερε στοὺς μοναχοὺς περισσότερη ἀσφάλεια. Ἔτσι, ἀντιστράφηκαν οἱ ὅροι καί ἡ Μονή Καρέα, καθὼς τό ἴδιο σιγίλιῳδες Πατριαρχικό γράμμα ἀναφέρει, ὑποβαθμίστηκε σέ μετόχι τῆς κυρίαρχης, ἀπό τότε καί στό ἐξῆς, Μονῆς Πετράκης.

Παράλληλα μέ τή διοικητική αλλαγή, ὅπως καταγράφεται στό ἴδιο σιγίλιο, ἡ Μονή Ἀσωμάτων καί τά μετόχια της, ὑπήχθησαν ἐκκλησιαστικά στό Πατριαρχεῖο. Τό σχετικό σιγίλλιο ἀναφέρει χαρακτηριστικά· «ἵνα δὲ καί παρὰ τῆς ἐκκλησίας ἔχῃσιν τὴν περὶ τούτων ἀσφάλειαν καὶ ἀπόδειξιν, ἐδεήθησαν προσεπικυρωθῆναι...τὴν ἀπ' ἀρχῆς σταυροπηγιακὴν χάριν... Τούτου ἕνεκεν ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς «... ἵνα... τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον μοναστήριον τῶν Ἀσωμάτων τοῦ Πετράκη, μεθ' ὅλων τῶν μετοχίων αὐτοῦ... καὶ τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ ἐπιλεγομένου Καρέως... ὑπάρχωσι καὶ λέγωνται καὶ παρὰ πάντων γινώσκονται ἡμέτερα, πατριαρχικά, σταυροπηγιακά, ἐλεύθερα, ἀδούλωτα... μηδὲν ὀφείλοντα διδόναι, εἰμὴ τὸ διορισθὲν ἐτήσιον, λόγῳ ὑποταγῆς τῷ καθολικῷ ἐξάρχῳ, μνημονευομένου τοῦ κανονικοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος». Ἐκτοτε ὁλοένα καὶ περισσότερο, ἡ Μονή Ἀγίου Ἰωάννου Καρέα ἐρημώνεται καὶ παρακμάζει, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρεῖται ὡς μετόχι τῆς Μονῆς Πετράκη, τῆς ὁποίας τὴν τύχη καὶ τὴν ἐξέλιξη τοῦς ἐπόμενους δύο περίπου αἰῶνες.

Μετά τὴν ὑποβάθμισή της σέ μετόχι, ἡ Μονή Καρέα δέν

ἀξιοποιήθηκε ἀπὸ τὴν κυρίαρχο Μονή Πετράκη παρά μόνο ὡς προσοδοφόρα οἰκονομικὴ πηγή, ἡ ὁποία προσέδιδε ὀφέλη ἀπὸ τὴν ἐνοικίαση τῶν λατομείων της, καθὼς καὶ τῶν ἀγροτικῶν καὶ λιβαδικῶν της ἐκτάσεων. Κατὰ τὴν ἀναδιοργάνωση τοῦ μετεπαναστατικοῦ, Νεοελληνικοῦ κράτους, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν περίοδο τῆς Βαυαροκρατίας, κατόπιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος τῆς 25ης Σεπτεμβρίου 1833, «περὶ τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ Μοναστηρίων», δόθηκε ἐντολή, ἀπὸ τὴ Νομαρχία Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, στὸν τότε ἡγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη Διονύσιο, νὰ μετοικήσει τό συντομώτερο δυνατόν, «μεθ' ὅλης τῆς ἀδελφότητος», σέ κάποιον ἄλλο τόπο, ἐνδεχομένως στό πρῶην κυρίαρχο μοναστήρι τοῦ Καρέα, ἐπειδὴ ὁ χῶρος τῆς Μονῆς Πετράκη εἶχε κριθεῖ κατάλληλος διὰ τὴν ἀνέγερση στρατιωτικοῦ νοσοκομείου. Τελικά, μετὰ ἀπὸ ἀλλεπάλληλες ἐνστάσεις καὶ ἐκτενὴ ἀλληλογραφία καὶ παρὰ τίς ἀντιρρήσεις τῆς ἀδελφότητος, ὡς ἐνδεδειγμένος τόπος μεταβάσεώς της κρίθηκε ἡ Μονή Καισαριανῆς καὶ ὄχι τό παλιό μοναστήρι

τοῦ Καρέα. Ἐπακολούθησε ὀλιγοχρόνια προσάρτηση τῆς Μονῆς Πετράκη καί τῶν Μετοχίων της στή Μονή Πεντέλης καί μετά ἀπό λίγο ἐκ νέου ἀποσυσχέτιση αὐτῶν καί ἐπαναφορά τους στό προηγούμενο καθεστῶς τους.

Ἡ εἴσοδος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα βρίσκει τό Μοναστήρι τοῦ Καρέα -μετόχι ἀκόμα τῆς Μονῆς Πετράκη- μικρό, φτωχό καί παραμελημένο ἐξωκκλήσι, μέ «θλιβεράν ὄψιν, ἰδίᾳ μετά τινας ἀντισταθμικάς κατασκευὰς καί προσθήκας γενομένας ὑπὸ ἀναρμοδίων προσώπων» (Α.Δ. 17, 1961/62), τό ὁποῖον ὅμως ἐξακολουθεῖ νά συγκεντρώνει καί νά ἐμπνέει πλῆθος πιστῶν προσκυνητῶν.

Ἀπό πλευρᾶς κτηριακῆς, ὑπάρχει μονάχα ὁ Ναός καί μερικά μισοερειπωμένα κελιά, ἀλλά καί αὐτά καλυμμένα ἀπό ὄγκους σκύρων καί ἄλλων καταλοίπων τῶν λατομείων μαρμάρου καί ἀμιάντου τῆς περιοχῆς. Μέχρι τήν ἔναρξη τοῦ Β΄ Παγκοσμίου πολέμου, τό Μοναστήρι καί ἡ περιοχή του φιλοξενεῖ μόνο τούς ἐργάτες τῶν λατομείων, τούς βοσκούς καί, περιστασιακά, μερικούς Ἀθηναίους ἐκδρομεῖς ἢ προσκυνητές, οἱ ὁποῖοι πεζοποροῦν μέχρις ἐκεῖ γιά νά προσευχηθοῦν καί νά ζητήσουν τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου.

Ἀπό τό ἀρχεῖο ἀλληλογραφίας τῆς Μονῆς Πετράκη, ἐνδεικτικά σημειώνουμε ὅσα ἀναφέρονται στό ὑπ' ἀριθμ. 29/11/ 1938 ἔγγραφο. Τό μετόχι ἦταν ἐγκαταλελειμμένο καί ἔρημο καί «...ὁσάκις παρίστατο ἀνάγκη, ὡς καί κατὰ τὰς ἐνιαυσίους πανηγύρεις τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, μετέβαινε ἀδελφός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη πρὸς ἱερουργίαν». Ἡ δέ «...μόνιμη φύλαξη τοῦ Μετοχίου» ἦταν ἀνατεθειμένη «...εἰς λαϊκοὺς νεωκόρους». Κατά τή δεκαετία 1940-1950, ἡ περιοχή γύρω ἀπὸ τήν παλαιά Μονή Καρέα ἀπέκτησε ἰδιαίτερο νόημα καί προσέφερε εἰδικές διευκολύνσεις στοὺς κατοίκους τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς. Τόσο τό πυκνὸ πευκοδάσος, ὅσο καί τό πηγαῖο νερό, ἔδωσαν τή δυνατότητα τῆς τῶν κατασκηνώσεων καί ἀνακούφισαν πολλοὺς πάσχοντες καί ἀπὸ τίς ἐπιδημικὲς ἀσθένειες τῆς κατοχικῆς περιόδου.

Ἡ ὑπαρξη βέβαια θερινῶν κατασκηνώσεων, δέν εἶχε μόνο

εὐεργετικὲς ἐπιπτώσεις στή ζωή τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς. Ἔφερε, ὡς ἀναγκαστικὴ συνέπεια, καί τήν ἔναρξη λειτουργίας μικροῦ καφενεῖου στὸν

αυλόγυρο της Μονής, οι θαμῶνες τοῦ ὁποῖου δέν σεβάστηκαν ἐπαρκῶς τήν ἱερότητα τοῦ τόπου καί τῆς γύρω ἀπ' αὐτόν κατάφυτης περιοχῆς. Τό πυκνό πευκοδάσος ἄρχισε λίγο-λίγο νά ἀραιώνει καί τά αἰωνόβια δέντρα του νά πωλοῦνται, παράλληλα μέ τά ἀναψυκτικά, ὡς καυσόξυλα. Συγχρόνως οἱ βοσκοί θεωροῦσαν ἀναφαίρετο δικαίωμά τους -λόγω τῆς καταβολῆς ἐνοικίου στήν κυρίαρχο Μονή Πετράκη, γιά τή νομή τῶν βοσκοτόπων- τήν συγκέντρωση τῶν ποιμνίων τους, γιά διανυκτέρευση, μέσα στό μοναστήρι. Τό διοικητικό συμβούλιο τῆς Μονῆς Πετράκη, σέ μιά ἀπό τίς συχνές ἀναφορές του (καί δῆ εἰς τό ἀπό 20/1/1947 ἔγγραφό του), πρὸς τήν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, καί πρὸς τόν Ὀργανισμό Διαχειρίσεως Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, γράφει χαρακτηριστικά· «Δὲν παραλείπομεν νά γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι τὰ συγκεντρωμένα σκύρα ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, προξενοῦν ζημίας εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν, διότι καὶ ὑγρασία προξενεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀνέρχονται ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ αἶγες -ὡς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν- καὶ ἐκεῖθεν πηδοῦν εἰς τὴν στέγην τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ προξενοῦν εἰς αὐτὴν ζημίας καὶ ἐπιβάλλεται νά ἀπομακρυνθοῦν ταῦτα τὸ ταχύτερον ἐκεῖθεν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνωτέρω ζημιῶν, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον ὑπάρχει παράδοσις ὅτι αἰρομένων τῶν σκύρων θά ἔλθει εἰς φῶς μικρὸς Ναὸς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, κατακεχωσμένος ὑπὸ σωρούς, πρὸ τινων ἐτῶν...».

Μέ παράλληλες ἐνέργειες τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας «διεκόπη τελικῶς πρὸ τοῦ πολέμου ἡ λειτουργία τῶν λατομείων τῆς Ἐφορίας ἀπηλευθερώθη τὸ Καθολικὸν τῆς Μονῆς ἀπὸ τῆς λατύπης, δὲ τὸ στενωπὸν προστατευτικοῦ

ἐλευθέρου χώρου πέριξ τούτου» (ἐνθ' ἂν.).

Ἡ Ἐφορία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων ἐκπόνησε στή συνέχεια «πρόγραμμα ἀποκαταστάσεως καὶ εὐπρεποῦς ἐμφανίσεως τῆς Μονῆς, ὅπερ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας, ἤρχισεν ἐκτελούμενον ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1963». Κατὰ τὴν ἐκτέλεση αὐτῶν τῶν ἐργασιῶν, «ἀπεμακρύνθησαν μεγάλοι ὄγκοι λίθων καὶ θραυσμένων μαρμάρων, οἱ ὁποῖοι ἐπεκρέμαντο ὑπεράνω τοῦ Καθολικοῦ καὶ ἠπεύλουν τοῦτο... Ἀπεκαλύφθη ὡσαύτως σειρὰ καμαροσκεπαστων διαμερισμάτων, κατὰ μῆκος τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τοῦ περιβόλου. Κατὰ τὸν καθαρισμὸν ἐνὸς τούτων εὐρέθη πωρόλιθος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι χαραγμένη ἡ χρονολογία 1712... ἀντιστοιχοῦσα ἀσφαλῶς, εἰς τὸν χρόνον κατασκευῆς τῶν κελλίων τῆς πλευρᾶς

ταύτης» (ἔνθ' ἄν.)

Οἱ ἐργασίες ἀποκατάστασης τῆς Μονῆς, μέ δαπάνες τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, συνεχίστηκαν μέχρι τό ἔτος 1971. Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι ὅτι κατά τή διάρκεια τῶν ἀνασκαφῶν καί συγκεκριμένα τό 1968, περισυνελέγη χάλκινο νόμισμα τῆς ἐποχῆς Ἀλεξίου Α΄ τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἀπό τόν Μάιο τοῦ ἔτους 1971, ὁπότε καί ἐγκαθίσταται ἡ νεοσύστατη γυναικεία ἀδελφότητα, ἀνοίγει καινούργια σελίδα στή ζωή καί στήν ἱστορία τῆς Μονῆς Καρέα.

Ἡ Μονή διά τῶν α) Β.Δ. 323 ΦΕΚ 93/17-5-1971 καί β) Β.Δ. 2 ΦΕΚ 1/3-1-1972 ἀναδεικνύεται ἀπό Μετόχι τῆς Μονῆς Πετράκη «εἰς κυρίαρχον καί ἀνεξάρτητον Γυναικείαν Κοινοβιακήν Μονήν» καί κατοχυρώνεται νομικά ὡς «Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου». Ἐκκλησιαστικά ὑπάγεται ἀρχικά στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἀργότερα στήν νεοδημιουργηθεῖσα Ἱερά Μητρόπολη Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.

Ἡ νέα ἀδελφότητα, μέ τή συνεργασία τῆς ἀρμόδιας Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, συνέχισε καί ἐπέκτεινε, μέ δική της πλέον μέριμνα τό πρόγραμμα ἀποκατάστασης, ἀνακαίνισης καί ἐπέκτασης τῆς ἐρειπωμένης Μονῆς, τό ὁποῖο δέν ἔχει ἀκόμη περατωθεῖ. Ἔτσι ἀπό τό 1971 μέχρι σήμερα, συντηρήθηκαν ὅλα τά ὑπάρχοντα παλαιά κτίσματα. Ἐπάνω ἀπό τό ἰσόγειο τῆς νοτιανατολικῆς πτέρυγας, ἀναστηλώθηκαν τά κελιά τοῦ δευτέρου ὀρόφου, ἐνῶ στό Καθολικό τοποθετήθηκε, στή θέση τοῦ παλαιοῦ καί κατεστραμμένου τέμπλου, νέο γλυπτό μαρμάρينو, βασισμένο σχεδιακά σέ ἀρχαῖο πρότυπο. Τό ἔτος 1986 ἔγινε ἐκτεταμένος ἐκβραχισμός γύρω ἀπό τό χῶρο τοῦ Καθολικοῦ καί ἀνοικοδομήθηκε νέα διώροφη πτέρυγα, γύρω ἀπό τόν χῶρο τῆς αὐλῆς τῆς Μονῆς. Ἡ πτέρυγα αὕτη περιλαμβάνει τό εὐρύχωρο παρεκκλήσιο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὁραγίας

Θεοτόκου, τήν Τράπεζα τῶν μοναχῶν καί σειρά κελιῶν.

Τέλος, τό χρονικό διάστημα μεταξύ τῶν ἐτῶν 1994 – 1995 ἀνοικοδομήθηκε ἐκτός τοῦ παλαιοῦ μοναστηριακοῦ περιβόλου κατά προέκταση τῆς βορειοανατολικῆς πτέρυγας πού εἶχε ἤδη ἀνοικοδομηθεῖ τό 1986, νέα διώροφη πτέρυγα, ἡ ὁποία περιλαμβάνει χώρους ὑποδοχῆς, βιβλιοθήκη καί σειρά κελιῶν.

Ἡ κτηριακή ἀνασυγκρότηση τῆς Μονῆς, καθῶς καί ἡ πνευματική ζωή τῆς Ἀδελφότητος, βρίσκονται «ἐν ἐξελίξει». Καταβάλλεται ἔντονη προσπάθεια ὥστε ἡ

ἀριθμητική της αὔξηση νά συμπορεύεται μέ τήν πνευματική. Κύριο καί ἰδιαίτερο μέλημά της εἶναι νά ζεῖ «ὡς ζῶν καί ἐνεργοῦν» μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί νά πορεύεται «ὡς μία ψυχὴ ἐν πολλοῖς σώμασι» (Μ. Βασίλειος), «κατὰ δύναμιν ἀσκουμένη καὶ κατὰ Χάριν εὐαγγελιζομένη» εἰς τοὺς ἐγγύς καί τοὺς μακρὰν ἀδελφούς «Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον» (Α΄ Κορ. 2, 2).